

Arrest

nr. 215 968 van 29 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U werd geboren op 01-06-1991 in Buloburde, Somalië. Toen u zes jaar was, verhuisde u naar Aborey. U bent etnisch Hawadle, subclan Dige Samatalis. U bent gehuwd met A.M.A. op 02-07-2015. Daarvoor was u gehuwd met I.M.A., die in 2013 overleden is, en met wie u een zoon heeft. Uw zoon verblijft nu bij zijn oma in Jalalaqsi. U was huisvrouw en u had vee in Somalië. U heeft zes maanden koranschool gevolgd. In mei 2013 werd uw man vermoord door Al-Shabaab.

Ongeveer tien dagen na de dood van uw eerste man in mei 2013 wou een lid van Al-Shabaab, Sheikh A., met u trouwen. Sheikh A. zei dat u met hem moest trouwen omdat uw ongelovige man dood was. U weigerde met hem te trouwen. Uiteindelijk trouwde u op 02-07-2015 met uw huidige man, A.M.A.. Op 05-09-2015 werden u en uw man thuis opgepakt door Al-Shabaab. Jullie werden geblinddoekt en in een auto gestopt. U was ongeveer een uur onderweg naar uw gevangenis, in een voor u onbekende plaats. U werd niet veroordeeld maar had gehoord dat ze u wilden vermoorden. Na vijf dagen opgesloten te zijn, werd de basis waar u opgesloten zat, aangevallen door voor u onbekende troepen. De bewaker had de deur niet op slot gedaan. U en de anderen zijn kunnen ontsnappen. Jullie wisten niet waar jullie waren maar jullie renden weg van de schoten. Het eerste dorpje dat jullie tegenkwamen was Jameeca Mubarak. Jullie staken de rivier Shabelle over ter hoogte van het dorp Afcaad en gingen naar Jalalaqsi. Daar regelde de oma van uw zoon een auto naar Mogadishu, waar u een vliegtuig nam naar Kenia. Van Kenia nam u het vliegtuig naar een onbekend land. In dat onbekend land nam u opnieuw het vliegtuig naar België, waar u op 28-10-2015 aankwam. Hier **diende u een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 06-11-2015.**

Op 25-11-2016 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 14-06-2017. **Op 01-08-2017 diende u een volgend verzoek tot internationale bescherming in.** U verklaarde dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming niet de hele waarheid vertelde, en u in werkelijkheid tussen 2012 en 2015 in Oeganda verbleef. Het CGVS nam op 6/10/2017 de beslissing om uw volgend verzoek in overweging te nemen.

Op 19-06-2018 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 24-09-2018, daar onderzoek ontbrak naar het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, bij de beoordeling van een terugkeer naar Mogadishu.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek tot internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek tot internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Nadat het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus had genomen, verklaarde u in het kader van uw volgend verzoek dat u nu de waarheid wilt vertellen over alles, namelijk dat u in Oeganda heeft verbleven van 2012 tot 2015 (zie 'Verklaring Meervoudige aanvraag', punt 17). U legde een attest neer waaruit blijkt dat u in Oeganda als vluchteling geregistreerd werd. U verklaarde tijdens het interview op het CGVS dat u naar Oeganda bent gereisd in maart 2012 (notities CGVS, p. 5). U verklaarde dat u naar Oeganda ging voor medische redenen, omdat uw man ziek was (notities CGVS, p. 5-6). U gevraagd of u in Oeganda hetzelfde heeft verteld als hier tijdens het interview (notities CGVS, p. 11), verklaarde u dat u het niet heeft verteld, dat u zaken vertelde zoals de naam van uw zoon, uw naam, dat u van Somalië bent en dat ze uw geboortedatum hebben opgeschreven. U gevraagd wat uw asielrelaas daar [in Oeganda] was, verklaarde u **dat u in die tijd [dat u in Oeganda was] geen problemen in uw land [Somalië] had**. U verklaarde dat u terugkeerde naar Somalië in mei 2015 (notities CGVS, p. 5). U verklaarde dat u terugkeerde naar Somalië omdat uw zoon ziek was en u in Aborey aankwam op 08-05-2015 (notities CGVS, p. 16). U verklaarde dat u werd gearresteerd op 05-09 [2015] door Al-Shabaableden. U werd gevraagd of de rest van uw asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming vertelde, waar is (notities CGVS, p. 17) en u verklaarde dat al het andere waar is, afgezien van het feit dat u in het vluchtelingenkamp zat [in Oeganda]. U verklaarde dat u in het geheim huwde in Aborey met uw huidige man omdat u zou moeten huwen met een Al-Shabaablid Sheikh H.. U verklaarde dat u Somalië opnieuw verliet in september 2015 (CGVS 3, p. 17).

Ten eerste kan men zich ernstig afvragen waarom u niet meteen de hele waarheid vertelde indien de door u geopperde feiten in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming waar gebeurd zijn. U gevraagd waarom u niet meteen de hele waarheid zei over uw verblijf in Oeganda als het verhaal over Al-Shabaab echt waar is (notities CGVS, p. 16), verklaarde u dat u hoorde dat u anders geen bescherming zou krijgen. U werd echter **meerdere keren geïnformeerd en geconfronteerd** met het feit dat het belangrijk is dat u de waarheid spreekt en dat het feit dat u uw land al eerder heeft verlaten niet noodzakelijk tot een negatieve beslissing leidt (zie notities CGVS, p. 2, notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming d.d. 16/03/2016, p. 2 en 17, en notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming d.d. 06/09/2016, p. 2).

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat u zelfs in het kader van uw volgend verzoek nog niet de waarheid blijkt te vertellen. Afgezien van het feit dat u in Oeganda was tussen 2012-2015, verklaarde u dat de rest van uw verhaal waar was (zie supra). Uit informatie die het CGVS gekregen heeft, blijkt echter dat u in Oeganda verklaarde dat u **geboren bent in de wijk Heliwa in Mogadishu** (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dit is echter ronduit tegenstrijdig met uw opgegeven geboorteplaats bij de Belgische asieldiensten waar u verklaarde in Buloburde geboren te zijn: nog tijdens uw laatste interview op het CGVS werd er u gevraagd of uw geboortedatum en geboorteplaats [op het etiket van het dossier, dat °01-06-1991 Buloburde vermeldt] correct waren, waarna u bevestigend antwoordde (notities CGVS, p. 3). U werd nogmaals gevraagd "Buloburde, 01-06-1991?" en u antwoordde bevestigend. Verder vermeldt de informatie van Oeganda dat u gehuwd bent met M.M.I.: dit is opnieuw tegenstrijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde immers dat uw huidige man A.M.A. is en dat u eerder gehuwd was met I.M.A. (zie notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming d.d. 16/03/2016, p. 3). U heeft nergens bij de Belgische asieldiensten, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch bij het CGVS, vermeld dat u gehuwd zou zijn met ene M.M.I.. Er kan geenszins ingezien worden waarom u zou moeten liegen over de naam van uw man.

Verder vermeldt de informatie van Oeganda dat u daar verklaarde dat uw eerste man gedood werd door Al-Shabaableden toen ze jullie huis 's nachts aanvielen en **dat u daarna naar een ander deel van Mogadishu bent verhuisd** en trouwde met M.M.I.. Opnieuw zijn uw verklaringen afgelegd in Oeganda tegenstrijdig met uw verklaringen afgelegd in België: u verklaarde immers dat u in Oeganda was toen uw man gedood werd (notities CGVS, p. 8), waardoor u geenszins kort nadien verhuisd zou kunnen zijn naar een andere wijk in Mogadishu. **U heeft nergens vermeld tijdens de interviews afgelegd op het CGVS en de DVZ dat u in Mogadishu heeft gewoond of dat u van daar afkomstig bent**, wel integendeel: u verklaarde dat u geboren bent in Buloburde en opgegroeid bent in Aborey (zie notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming d.d. 06/09/2016, p. 3) en u verklaarde dat u 6 jaar was toen u verhuisde [van Buloburde naar Aborey] toen gevraagd werd wanneer u verhuisde uit Buloburde (zie notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming d.d. 06/09/2016, p. 4). Ook in het kader van uw volgend verzoek verklaarde u dat u bijna heel uw leven in Aborey heeft gewoond, van uw 6 jaar tot 2012 (zie 'verklaring Meervoudige aanvraag', punt 10). U vermeldde enkel dat u langs Mogadishu ging om Somalië te verlaten (zie notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming d.d. 16/03/2016, p. 20). Daarentegen staat er in de informatie van Oeganda nergens vermeld dat u van Aborey afkomstig zou zijn noch wordt er ook maar iets vermeld over een gedwongen huwelijk. U verklaarde verder in Oeganda nog dat Al-Shabaableden jullie gebied hebben aangevallen, u probeerden te doden, en u niet weet waarom zij jullie aanvielen, wat opnieuw tegenstrijdig is met uw verklaringen afgelegd op het CGVS, waar u verklaarde dat u geen problemen had gehad in Somalië voordat u in Oeganda was [2012-2015] (zie supra). Ten slotte verklaarde u in Oeganda dat u met de bus ging van Somalië naar Kenia, hoewel u verklaarde tijdens het interview op het CGVS dat u vanuit Somalië met het vliegtuig naar Nairobi ging (notities CGVS, p. 20). **Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen afgelegd in Oeganda dermate verschillen met uw verklaringen afgelegd in België, dat er geenszins enig geloof meer kan gehecht worden aan uw beweerde herkomst uit Aborey of aan de door u geopperde feiten in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming.** U blijkt immers in Mogadishu geboren te zijn, in Mogadishu gewoond te hebben, getrouwd te zijn met een andere man en de door u geopperde feiten in het kader van uw verzoek blijken volledig anders te zijn. Uw tegenstrijdige verklaringen klemmen des te meer gezien u tijdens uw laatste verzoek tot internationale bescherming verklaarde wél bereid te zijn de waarheid te vertellen (notities CGVS, p. 4: 'nu ben ik klaar om de waarheid te vertellen'). De verkregen informatie van Oeganda is slechts een bevestiging van de eerder genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarin uw herkomst uit Aborey ongelooftwaardig bevonden werd.

U legde nog een document neer, waaruit blijkt dat u als vluchteling geregistreerd werd in Oeganda. U verklaarde echter zelf dat u geen problemen in Somalië had gehad toen u in Oeganda was (notities CGVS, p. 11). Uw verklaringen afgelegd in Oeganda, verschillen echter dermate met uw verklaringen afgelegd in België (zie supra), dat er geenszins enig geloof kan gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen in Oeganda én in België in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming. Indien de door u geopperde feiten in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming in Oeganda werkelijk gebeurd zijn, kan dan ook geenszins ingezien worden waarom u hier helemaal niets over vermeldt tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in België. Verder is uw geboortedatum die vermeld staat op het document van Oeganda, 1989, verschillend met de geboortedatum die u hier opgaf, namelijk 1991. U gevraagd hoe het komt dat het attest van Oeganda vermeldt dat u in 1989 geboren bent (notities CGVS, p. 12), verklaarde u dat u geboren bent in 1991 en dat zij, het OPN, dat opgeschreven hebben. U had eerder verklaard dat u toen [in Oeganda] gezegd had dat u 22 jaar oud was, wat opnieuw tegenstrijdig is met de beschikbare informatie van Oeganda, waarin staat u dat u verklaarde dat u 23 jaar was. Bovendien gebruikte u in Oeganda een andere naam, namelijk S.M.A., hoewel u hier de naam S.M.D. gebruikt. U verklaarde tijdens het derde interview op het CGVS dat uw naam niet D. is maar A. en dat uw echte naam daar staat [op het blad van Oeganda, namelijk A.] (notities CGVS, p. 12), en dat uw grootvader twee namen had, namelijk D. en A.. Dat u plots - na confrontatie met de door u opgegeven informatie in het kader van uw asielaanvraag te Oeganda, beweert dat uw naam in werkelijkheid 'A.' is, hoewel u meerdere keren aangaf op de DVZ en het CGVS dat het D. is, weet geenszins te overtuigen. Dit doet dan ook het vermoeden rijzen dat u bewust de Belgische asielinstanties wou misleiden over uw werkelijke identiteit en verblijfplaats in Somalië. Dit document weet dan ook bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen, wel integendeel.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Buloburde gelegen in de regio Hiraan.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u in Aborey heeft verbleven vóór én na u naar Oeganda ging, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, omwille van de veiligheidssituatie in de regio Hiraan. **Gezien uit het bovenstaande blijkt dat u afkomstig bent uit Mogadishu, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 25 september 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden geviséerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van (complexe) terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 25 september 2018) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven.

In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. In de onderzochte periode dient er vastgesteld te worden dat het aantal gewelddadige incidenten licht is gestegen. De stijging ligt vooral aan de toename van de gevechten tussen de verschillende gewapende groepen en de veiligheidsdiensten. Het geweld tegen burgers, of waar burgers het slachtoffer van kunnen worden, door de verschillende actoren is in deze periode gedaald. Het totaal aantal geschatte burgerslachtoffers in de hoofdstad daalt in deze verslagperiode. De veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe aanslagen, bomaanslagen en zelfmoordaanslagen waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Andere aanslagen worden door niemand opgeëist. Deze (complexe) aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op veiligheidskonvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, AMISOM-personeel, een districtsvoorzitter, journalisten, medewerkers van ngo's en internationale organisaties, clanoudsten, een jongerenactivist, de vader van een personeelslid van de militaire rechtbank, een leraar, belastinginners, een lid van de Jemenitische ambassade, zakenlui, en soms ook gewone omstaanders. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Naast bovenvermelde (complexe) aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die ook burgerdoden maken. Het gaat om politiek gemotiveerde clanconflicten, criminaliteit, conflicten over grondbezit, confrontaties tussen de ordediensten en mortieraanvallen, onder meer (op AMISOMdoelwitten) in de buurt van het stadion van Mogadishu, die aan al-Shabaab worden toegeschreven. In de verslagperiode vielen 3 burgerdoden bij dergelijke mortieraanvallen. In 2017 is in Mogadishu de Mogadishu Stabilisation Unit opgericht. Deze unit focust zich ook op de ontwapening van de bevolking en van illegale milities. Dankzij deze unit is het aantal aanvallen door al-Shabaab in Mogadishu tijdens de ramadan verder blijven dalen. In 2018 is voor wat betreft Somalië het aantal spectaculaire acties van al-Shabaab tijdens de ramadanmaand gedaald en zijn er minder dodelijke slachtoffers gevallen. Het is de eerste keer in drie jaar tijd dat er tijdens de ramadan geen grote aanval wordt gepleegd door al-Shabaab in Somalië.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en klimaatverandering ontvluchten.

De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in de gezondheidszorg en het onderwijs - in 2018 leggen leerlingen uit meer dan 300 secundaire scholen doorheen de stad hun eindexamens af in 63 examencentra -, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapt sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, een eerste mini-marathon in 2018, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDxconferentie en sinds 2015 een jaarlijkse boekenbeurs. Eind december 2017 opent aan het strand een nieuw prestigieus hotel. In mei 2018 heropent autofabrikant Toyota een kantoor in Mogadishu, na 30 jaar afwezigheid. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 19 november 2018 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat zij tijdens haar tweede gehoor in alle openheid de waarheid heeft verteld over haar herkomst. Zij haalt aan dat zij, noch na dat gehoor, noch na het vernietigingsarrest van de RvV, opnieuw werd gehoord. Verzoekster voert aan dat verweerder de hele beslissing praktisch gebaseerd heeft op informatie waarmee de verzoekende partij nooit werd geconfronteerd. Zij voert een schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekster stelt dat dit de wenkbrauwen doet fronsen, nu verzoeksters verzoek om internationale bescherming in overweging werd genomen cf. artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal er op 6 oktober 2017 aldus nog van overtuigd was dat er elementen voorhanden waren die de kans op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk groter maken. Verzoekster betoogt dat het dan ook onbegrijpelijk is dat zij nooit met de informatie over Oeganda werd geconfronteerd.

Verzoekster stelt dat, indien verweerder haar vragen had gesteld over Oeganda, verzoekster had verteld dat zij in Oeganda zeer op haar hoede was. Verzoekster merkt op dat verweerder er aanstoot aan nam dat verzoekster de Oegandese autoriteiten niet volledig vertrouwde en schrik had ooit gerefouleerd te worden. Verzoekster betoogt dat Oeganda *“allesbehalve een veilig land beschouwd kan worden - reden waarom het vluchtelingenstatuut aldaar buiten beschouwing wordt gelaten bij de analyse van de verwerende partij.”*. Volgens verzoekster is het aldus niet geheel redelijk haar nu te komen verwijten dat zij de Oegandese autoriteiten onvoldoende vertrouwd heeft.

Verzoekster benadrukt dat zij er in België geen enkel belang bij had om te liegen over haar herkomstplaats, mocht zij van Mogadishu zijn geweest. Verzoekster legt uit dat zij hier aankwam op 28 oktober 2015 en dat op dat moment nog de subsidiaire beschermingsstatus aan mensen uit Mogadishu werd toegekend. Verzoekster betoogt dat het CGVS daar niet op ingaat: *“de hele beslissing is gefocust - niet op de herkomst van de verzoekende partij en het checken van haar verklaringen (waartoe diende het gehoor dd. 13 november 2017 eigenlijk?), doch zij beperkt zich tot het vergelijken van huidig verhoor met het gehoor uit Oeganda.”*.

Verzoekster haalt verder aan dat *“het vernietigingsarrest van de RvV stelt dat verwerende partij een onderzoek dient te voeren naar het gevaar dat verzoekende partij zou lopen indien zijn terug gestuurd zou worden naar Mogadishu”*.

Verzoekster volhardt *“dat zij niet uit Mogadishu afkomstig is, maar zelfs al zou Uw Raad ervan uitgaan dat er kan aangenomen worden dat zij weldegelijk van Mogadishu afkomstig is, kan niet anders dan te worden vastgesteld dat verwerende partij geen individueel onderzoek heeft gevoerd gevaar dat zij loopt op onmenselijke en vernederende behandeling en het risico op ernstige schade omwille van een ernstige bedreiging van haar leven”*.

Verzoekster voert aan dat verweerder zich beperkt tot *“loutere algemeenheden aangaande de veiligheidssituatie in Mogadishu, zonder rekening te houden met het kwetsbaar profiel van verzoekende partij, het feit dat zij jarenlang in Oeganda heeft gewoond én er erkend werd als vluchteling. Met andere woorden, er werd geen enkel individueel onderzoek gedaan naar de gevaren voor terugkeer van een alleenstaande vrouw die Oeganda internationale bescherming had gevraagd én gekregen...”*.

In hoofddorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over

bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 25 november 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 14 juni 2017 nr. 188 334, waarin de Raad oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht hecht aan verzoeksters beweerde herkomst uit Aborey, Somalië en de hieraan verbonden vluchtmotieven.

2.3.2. Verzoekster diende een volgend verzoek om internationale bescherming in, stellende dat zij niet de gehele waarheid had verteld en tussen 2012 en 2015 in Oeganda had verbleven. De commissaris-generaal nam op 6 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest van 24 september 2018 nr. 209 872, omdat *“de Raad slechts [kon] vaststellen dat een onderzoek ontbreekt naar het reëel risico op ernstige schade omwille van een ernstige bedreiging van leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, bij de beoordeling van een terugkeer naar Mogadishu.”*. Hierbij dient opgemerkt dat de Raad in voormeld arrest van 24 september 2018 tevens oordeelde dat niet kon aangenomen worden dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en dat verzoekster evenmin aantoonde in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar huidig verzoek vasthoudt aan haar voorgehouden herkomst uit Aborey, Somalië, doch toegeeft de volledige waarheid niet te hebben verteld en tussen 2012 en 2015 in Oeganda te hebben verbleven (verklaring meervoudige aanvraag van 29 september 2017, punten 10, 17). Ter staving van haar verblijf in Oeganda legde verzoekster een attest neer waaruit blijkt dat zij in Oeganda als vluchteling geregistreerd werd. Deze elementen waren reeds bekend bij de behandeling van verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming.

2.3.4. Wat betreft haar voorgehouden herkomst uit Aborey, heeft de Raad reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters herkomst uit Aborey (RvV, 14 juni 2017, nr. 188 334). Bovendien stelde de Raad in het kader van verzoeksters volgend verzoek terecht dat *“uit de informatie met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming in Oeganda blijkt dat zij verklaarde geboren te zijn in Mogadishu en later naar een ander deel van Mogadishu te zijn verhuisd, waaruit blijkt dat zij daar steeds heeft verbleven tot aan haar vlucht naar Oeganda in 2012 (Landeninformatie, stuk 19, nr. 1).”* (RvV, 24 september 2018, nr. 209 872).

2.3.5. Verzoekster ontkent in haar verzoekschrift dat zij afkomstig zou zijn van Mogadishu en voert aan dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming geen belang had om leugenachtige verklaringen af te leggen over haar herkomst, gezien op dat moment in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan verzoeksters afkomstig uit Mogadishu. Dit argument is hoe dan ook niet overtuigend nu verzoekster evenmin reden had om te liegen in Oeganda en verzoekster over vele aspecten van haar asielrelaas onwaarheden vertelde (zie onder). De Raad merkt op dat verzoekster haar ontkenning afkomstig te zijn uit Mogadishu reeds aanvoerde in haar vorig verzoekschrift en herneemt dat dergelijke uitleg geen afbreuk doet aan de informatie aanwezig in het administratief dossier die betrekking heeft op verzoeksters verzoek om internationale bescherming in Oeganda. Daarenboven wijzigt verzoekster ter terechtzitting deze verklaringen en stelt dat ze geboren is te Mogadishu maar er niet is opgegroeid. Deze argumenten en de wijziging ter terechtzitting doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeksters verklaringen over haar herkomst uit Aborey in Somalië ongeloofwaardig zijn.

2.3.6. Verder stelde verzoekster dat alles wat ze verteld had in het kader van haar eerste verzoek, behalve dat ze in Oeganda in een vluchtelingenkamp had verbleven, waar was (notities van het persoonlijk onderhoud van 13 november 2017 (hierna: notities), p. 17).

Er kan echter niet worden ingezien waarom verzoekster niet meteen de waarheid vertelde over haar verblijf in Oeganda, indien het door haar geopperde verhaal over Al Shabaab, met name dat zij op 5 september 2015 notities in Aborey werd gearresteerd door Al Shabaab leden (notities, p. 16-17), waarachtig is. Verzoeksters uitleg, *"Ik verborg Oeganda van u omdat ik hoorde (van de smokkelaar) dat er geen bescherming aan mij zou gegeven worden"* (notities, p. 4, p. 16), kan niet overtuigen nu verzoekster die bekend met de asielprocedure, zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden haar leugenachtige verklaringen niet kunnen toedekken. Bovendien werd zij reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal, meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van haar verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen.

2.3.7. Zoals hoger reeds aangegeven komen vele aspecten van verzoeksters verklaringen in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming niet overeen met haar verklaringen afgelegd in het kader van de procedure in Oeganda. Uit het door verzoekster neergelegde document, waaruit blijkt dat zij geregistreerd werd als vluchteling in Oeganda (*"Family Refugee Attestation"*), dient opgemerkt dat de hierop vermelde geboortedatum 1989 verschillend is van de geboortedatum die verzoekster aan de Belgische asielinstanties verklaarde, 1991. Verzoekster gaf voorts aan dat zij in Oeganda had verklaard 22 jaar te zijn (notities, p. 11), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Oeganda stelde 23 jaar te zijn (COI Case *"SOM2017-001"* van 4 juni 2018). Bovendien gebruikte verzoekster in Oeganda een andere naam, namelijk S.M.A. (*"Family Refugee Attestation"*, COI Case *"SOM2017-001"* van 4 juni 2018), terwijl zij voor de Belgische asielinstanties verklaarde hier S.M.D. te heten. Hiermee geconfronteerd, verklaarde verzoekster plots dat haar naam niet D. is, maar A., en dat haar grootvader twee namen had, namelijk D. en A. (notities, p. 12). Het gegeven dat verzoekster haar naam plots aanpast naarmate zij geconfronteerd wordt met ongerijmdheden, weet geenszins te overtuigen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster haar ware identiteit en verblijfplaats trachtte te verhullen en de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden. Verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht.

2.3.8. Naast het gegeven dat verzoekster in het kader van haar verzoek in Oeganda nog verklaarde dat zij geboren was in de wijk Heliwa in Mogadishu (COI Case *"SOM2017-001"* van 4 juni 2018), gaf zij aan gehuwd te zijn met M.M.I., in tegenstelling tot haar verklaringen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, waar zij aangaf op heden met A.M.A., en vroeger met I.M.A., te zijn gehuwd (notities van het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2016 in het kader van verzoeksters eerste verzoek (hierna: notities 16 maart 2016), p. 3). Verder stelde verzoekster in Oeganda dat haar eerste man gedood werd door Al Shabaab leden toen ze hun huis 's nachts aanvielen, dat verzoekster daarna naar een ander deel van Mogadishu vluchtte, vervolgens huwde met M.M.I. en dat Al Shabaab haar wijk opnieuw aanviel en verzoekster trachtte te doden (COI Case *"SOM2017-001"* van 4 juni 2018). Nochtans verklaarde verzoekster op geen enkel moment doorheen haar procedures in België dat zij in Mogadishu heeft verbleven of van daar afkomstig is, noch dat ze er problemen had. Evenmin wordt in de informatie aangaande verzoeksters verzoek in Oeganda vermeld dat verzoekster zou afkomstig zijn uit Aborey. Ook waar verzoekster in Oeganda stelde dat zij Somalië ontvluchtte en per bus naar Nairobi, Kenia ging, legde zij in België hiermee tegenstrijdige verklaringen af, met name dat zij in vanuit Somalië met het vliegtuig naar Nairobi ging (notities, p. 20). Dat verzoeksters verklaringen in Oeganda over haar identiteit, de identiteit van haar echtgenoot, haar plaats van herkomst en de reden voor vertrek uit haar land, dermate flagrant afwijken van haar verklaringen in België ondermijnen geheel de geloofwaardigheid van de door haar geopperde asielmotieven en bevestigen nogmaals dat verzoekster niet uit Aborey afkomstig is. Verzoeksters tegenstrijdige, leugenachtige verklaringen klemmen des te meer, nu zij in het kader van huidig verzoek aangaf dat zij nu *"klaar [is] om u de waarheid te vertellen, dat ik in Oeganda woonde, wat ik niet eerder zei"* (notities, p. 4). Dit is aldus manifest niet het geval.

2.3.9. De Raad hecht niet alleen geen geloof aan de door verzoekster aangehaalde asielmotieven in het kader van haar verzoek(en) om internationale bescherming in België, ook de aangehaalde vervolgingsfeiten in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Oeganda zijn niet geloofwaardig. Hoewel verzoekster een document neerlegde waaruit blijkt dat zij als vluchteling geregistreerd werd in Oeganda, verklaarde verzoekster bij de CGVS zelf uitdrukkelijk dat zij geen problemen kende in Somalië toen zij in 2012 naar Oeganda vertrok (*"We gingen naar Oeganda voor medische redenen"*, notities, p. 5-6; *"In die tijd had ik geen problemen van mijn land"*, notities, p. 11). Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster, indien deze motieven waarachtig zouden zijn, deze niet zou vermelden in het kader van haar procedure in België zoals werd geoordeeld in 's Raads arrest nr. 209 872 inzake verzoeksters volgend verzoek: *"De Raad merkt verder op dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming"*

in Oeganda aangehaalde vervolgingsfeiten. Verzoekster verklaarde hierbij immers dat haar echtgenoot door Al Shabaab werd vermoord en dat zij ook getracht hebben haar te vermoorden, doch de Raad merkt op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij op het moment dat zij naar Oeganda vertrok geen problemen had in haar land en enkel naar daar ging om haar man te vervoegen die er verbleef om medische redenen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 5, 11). Indien verzoekster daadwerkelijk geviseerd werd door Al Shabaab in Mogadishu, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit zou vermelden in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming in België, temeer daar verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op 13 november 2017 verklaarde dat zij klaar was om de waarheid te vertellen (Ibid., stuk 5, p. 4). Verzoeksters verweer dat zij de Oegandese autoriteiten wantrouwde en schrik had om te worden gerefouleerd, kan, nog daargelaten de vaststelling dat deze bewering klemmt met het feit dat verzoekster internationale bescherming vroeg in Oeganda, waaruit haar vertrouwen in de Oegandese overheid kan blijken, geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, gezien verzoekster in België verklaarde geen problemen te hebben gehad in Somalië op het moment dat zij naar Oeganda vertrok.”.

2.3.10. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij noch na dat gehoor, noch na het vernietigingsarrest van de RvV, opnieuw werd gehoord en dat verweerder de hele beslissing praktisch gebaseerd heeft op informatie waarmee zij nooit werd geconfronteerd. Zij voert een schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De Raad merkt op dat verzoekster dit argument reeds aanvoerde in haar vorig verzoekschrift en dat de Raad hieromtrent bij arrest van 24 september 2018 nr. 209 872 reeds terecht oordeelde als volgt: *“Het loutere feit dat verzoekster niet werd geconfronteerd met de informatie over haar verzoek om internationale bescherming in Oeganda, doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen met betrekking tot verzoeksters herkomst uit Mogadishu. De Raad merkt immers op dat verzoekster in het kader van de inoverwegingname van haar volgend verzoek om internationale bescherming in België, uitgebreid de kans kreeg om klaarheid te scheppen over haar daadwerkelijke herkomst en vluchtmotieven bij aanvang van de procedure (Verklaring meervoudige aanvraag, stuk 16) en tijdens het persoonlijk onderhoud op 13 november 2017 (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5). Verzoekster kreeg aldus meermaals de kans om de waarheid te vertellen, doch bleef vasthouden aan haar leugenachtige verklaringen omtrent haar verblijfplaats en vluchtmotieven. Daarnaast wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 het volgende stelt: “Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.” Deze bepaling belet niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden waarmee de verzoekster niet werd geconfronteerd.”.* Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoekster opnieuw de kans kreeg toelichtingen te geven na de vernietiging van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van 6 oktober 2017 bij arrest RvV van 24 september 2018 nr. 209 872. Ook door middel van de huidige bestreden beslissing heeft verzoekster nogmaals kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid had ze alle mogelijkheid hierop te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt en verzoekster niet langer belang heeft bij het aanvoeren van een schending van die bepaling.

2.3.11. De Raad hecht enerzijds geen geloof aan verzoeksters voorgehouden herkomst uit Aborey, Somalië, zodat de beweerde vervolgingsdaden aldaar gesteld door Al Shabaab aldus geen grond hebben. Hoewel anderzijds verzoeksters herkomst uit Mogadishu voldoende blijkt vast te staan, werd vastgesteld dat zij zelf verklaarde Mogadishu te hebben verlaten voor Oeganda zonder dat zij daadwerkelijk problemen van vervolging heeft gehad, zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij nood heeft aan internationale bescherming. Verzoekster is haar echtgenoot nagereisd die om medische verzorging naar Oeganda vertrok (notities p. 5-6). Ter terechtzitting bevestigt verzoekster dat ze geboren is in Mogadishu maar er niet is opgegroeid.

2.3.12. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Aborey, Somalië en voorts dat ze manifest onjuist verklaringen aflegde over onder meer, haar naam en geboortedatum, de identiteit van haar echtgenoot, haar woonplaats, haar reisweg.

2.4.2. Alhoewel de Raad geen geloof hecht aan verzoeksters beweerde herkomst en verblijf uit Aborey, Somalië, blijkt verzoeksters herkomst uit Mogadishu anderzijds voldoende vast te staan. Aldus wordt nog de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.4. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 25 september 2018 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Goobjoog News, Hiiraan Online of Horseed Media, zijn verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder Reuters, Voice of America (VOA) en Al Jazeera. Cedoca heeft verder een beroep gedaan op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) en International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) en verschillende Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren. Ook intergouvernementele bronnen, zoals de verschillende instellingen van de Verenigde Naties (VN) en het European Asylum Support Office (EASO). Ten slotte bekeek Cedoca de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).”*.

2.4.5. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoekster niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.4.6. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.4.7. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische

kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In 2015 neemt AMISOM onder meer Bardhere en Dinsoor in. Al-Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en asymmetrische oorlogsvoering. Naast aanvallen op de Somalische leger- en AMISOM-basissen heeft Al Shabaab ook operationele capaciteit om succesvolle grote aanvallen uit te voeren waarbij het gebruik maakt van zelfmoordterroristen en *inghimashi* die vaak samen gecoördineerde aanvallen doen op zogeheten “*zachte doelwitten*” zoals hotels, restaurants en regeringsgebouwen in het centrum van Mogadishu, het veiligste deel van het land. De terreinwinst voor het Somalische leger en AMISOM gaat voor de burgers gepaard met het risico op wraakacties door Al Shabaab. Al Shabaab blijft, in tegenstelling tot Islamitische Staat, in 2018 de controle houden over grote gebieden zoals de regio's Gedo, Bay, Bakool, Lower en Middle Shabelle, Hiraaan, Puntland, Galguduud en Mudug. Tevens dient opgemerkt dat Ken Menkhaus in april 2016 schrijft dat Al Shabaab zich meer en meer met afpersing bezighoudt. Terroristische aanvallen op hotels en restaurants passen in een patroon van vergelding voor de niet-betaling van een afkooksom. Een onderzoek van CNN toont aan hoe Al Shabaab zichzelf verrijkt met donorgeld en hulpgoederen geleverd door verschillende hulporganisaties (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Verschillende bronnen wijzen op de verzwakking van Al Shabaab in de loop van voorgaande jaren door het verlies van terrein, waaronder strategische steden en havens, door interne spanningen en de dood of desertie van vooraanstaande figuren. Tegelijkertijd wijzen meerdere experts op de weerbaarheid en veerkracht, zelfs de heropleving van de islamistische beweging, die zowel in Somalië als buiten de landsgrenzen haar operationele slagkracht behoudt en een strategische koerswijziging heeft uitgetekend. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1).

2.4.8. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.4.9. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.4.10. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat de (complexe) aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4).

Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.4.11. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.4.12. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, "*K.A.B. v. Sweden*", no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, "*R.H. v. Sweden*", no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "*gewone burger*" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "*Upper Tribunal*" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.4.13. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen de gezondheidszorg en in het onderwijs – in 2018 leggen leerlingen uit meer dan 300 secundaire scholen doorheen de stad hun eindexamens af in 63 examencentra –, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadia, een mini-marathon in 2018, voetballende tieners op lido beach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en sinds 2015 een jaarlijkse boekenbeurs. Eind 2017 opende een nieuw prestigieus hotel aan het strand en in mei 2018 opende Toyota een vestiging in Mogadishu na 30 jaar afwezigheid. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar.

2.4.14. Ook de Raad van State, Nederland, stelde reeds in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”*. De Raad stelt vast dat ook deze rechtspraak nog actueel is.

2.4.15. De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde rapporten tonen niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Bovendien werd het neergelegde rapport van Amnesty International *“Somalië 2017/2018”* opgenomen als bron bij de redactie van de aangehaalde COI's. Wat betreft het rapport van Amnesty International *“Somalie. Images de désolation après les expulsions forcées de milliers de personnes ayant fui le conflit et la sécheresse”* van 2018 waarin Amnesty International het gevaar voor binnenlandse ontheemden in Mogadishu benadrukt die momenteel ernstige gedwongen uitzettingen ondergaan, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij een IDP is, gezien haar banden met Mogadishu, noch dat zij de gedwongen uitgezet zou worden ingeval van terugkeer naar Mogadishu. Ten slotte dient te worden herhaald dat verzoekster reeds verklaarde dat ze bij haar vertrek naar Oeganda in 2012 geen problemen had in Somalië.

2.4.16. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.4.17. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK